

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 26. juni 2013
Kontor: Færdselskontoret
Sagsbeh: Asger Weber
Sagsnr.: 2013-0030-1503
Dok.: 799687

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 880 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 31. maj 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Morten Bødskov

/

Christian Hesthaven

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 880 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”I hvilket omfang finder ministeren, at det kan have indflydelse på antallet af udenretlige bødeforelæg for overtrædelse af færdselsloven, der indbringes for domstolene, at omkostningen i de fleste tilfælde afholdes af staten uanset domstolens afgørelse.”

Svar:

1. Justitsministeriet kan indledningsvist helt generelt oplyse, at straffeprocessen bygger på et grundlæggende princip om fri og lige adgang til domstolsprøvelse, og at de generelle omkostninger, der er forbundet med at føre straffesager, afholdes af staten. Det kan f.eks. være løn til dommer, anklager og andet personale og udgifter forbundet med vedligeholdelse af retsbygninger mv.

Det fremgår således af retsplejelovens § 1007, at omkostninger ved behandlingen af straffesager, som forfølges af en offentlig myndighed, udredes af det offentlige med forbehold af ret til at få dem erstattet efter nærmere angivne regler i retsplejeloven. Efter retsplejelovens § 1008, stk. 1, er en sigtet, der findes skyldig, pligtig at erstatte det offentlige de nødvendige udgifter, som er medgået til sagens behandling.

2. Justitsministeriet kan desuden oplyse, at reglerne om bødeforelæg generelt fremgår af retsplejelovens § 832, stk. 1. Det følger heraf, at anklagemyndigheden i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og i øvrigt erklærer sig villig til at betale bøden inden for en nærmere angiven frist.

Efter retsplejelovens § 897, stk. 1, nr. 3, kan sigtede uden yderligere varsel blive dømt for det forhold, bødeforelægget vedrører, hvis den pågældende hverken betaler bøden eller anmoder om at få sagen behandlet i retten. Såfremt sigtede ønsker sagen behandlet i et retsmøde, skal den pågældende inden en frist, der er angivet i bødeforelægget, anmode om, at sagen behandles i et retsmøde.

Særligt for så vidt angår færdselssager bemærkes, at det fremgår af færdselslovens § 119, stk. 1, at sager om overtrædelse af færdselsloven behandles efter samme fremgangsmåde som den ovenfor beskrevne, medmindre

sagen kan afgøres med en vedtagelse efter § 119 a, der angår visse ukomplicerede færdselssager, hvor der ud over en bødestraf også er spørgsmål om frakendelse af førerretten. I sådanne tilfælde kan sagen afgøres ved, at sigtede på baggrund af en tilkendegivelse fra anklagemyndigheden erkender sig skyldig, erklærer sig rede til at betale en bøde og vedtager en betinget eller ubetinget frakendelse af førerretten eller et kørselsforbud.

3. Justitsministeriet har endelig til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der bl.a. har oplyst følgende:

”I praksis omfatter de sagsomkostninger, som en dømt kan pålægges at betale, navnlig den pågældendes udgifter til en eventuel forsvarer. Der kan endvidere blive tale om, at den dømte skal betale visse af de udgifter, som politiet har afholdt i forbindelse med efterforskningen, f.eks. udgifter til tekniske undersøgelser, blodprøver, lægeundersøgelser mv.

Fra færdselsområdet kan det nævnes, at en person, der findes skyldig i spirituskørsel, eller som vedtager en tilkendegivelse for spirituskørsel, vil blive pålagt at betale udgiften til udtagelse og analyse af den blodprøve, der danner grundlag for domfældelsen eller vedtagelsen af tilkendegivelsen.

I sager om bødeforelæg, der afgøres efter retsplejelovens § 897, stk. 1, nr. 3, vil der kun yderst sjældent være udgifter, der ikke er almindelige driftsudgifter. Der vil således ved behandlingen af bødeforelægssager ved retten almindeligvis ikke påløbe sagsomkostninger i form af udgifter til forsvarerbistand. Udgifter i forbindelse med eventuelle blodprøver, lægeundersøgelser mv. bliver dog også i disse sager pålagt den person, der bliver dømt efter fremgangsmåden i retsplejelovens § 897, stk. 1, nr. 3. Det samme gør sig gældende i forhold til den person, der vælger at vedtage et bødeforelæg frem for at få sagen behandlet ved retten.

Som det fremgår af ovenstående, er det ikke afgørende for, om den tiltalte pålægges sagsomkostninger, at sagen har været behandlet ved domstolene. Sagsomkostninger i form af udgifter til tekniske undersøgelser, blodprøver mv. pålægges således både den person, som vælger at vedtage et bødeforelæg, og den person, der dømmes skyldig ved domstolene.

Det bemærkes afslutningsvist, at Rigsadvokaten ikke via dataudtræk i politiets sagsstyringssystem (POLSAS) har mulighed for at oplyse, hvor mange bødeforelæg der ender i retten som følge af, at sigtede ikke har vedtaget bøden. Tilsvarende er det ikke muligt at oplyse, i hvor mange af bødeforelægssagerne sigtede anmoder om at få sagen behandlet i et retsmøde.”